

МРІЯ
МЕТЕЛИКА

ЛІЯ ЩЕГЛОВА

ЛІЯ ЩЕГЛОВА

МРІЯ
МЕТЕЛИКА

Роман

УДК 821.161.2
ЩЗЗ

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Дизайнер обкладинки *Ірина Туригіна*

ISBN 978-617-12-7356-6 (PDF)
ISBN 978-617-12-6861-6

- © Лія Щеглова, 2019
- © Depositphotos.com/choreograph, jeneva86, thawats, sun_tiger, обкладинка, 2019
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2019
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2019

Моєму чоловікові —
людині, яка розуміє мене лише з погляду,
яка надихає, допомагає, підтримує

Частина 1

Народження

Розділ 1

Мені від тебе добре робиться.

Чарльз Буковскі. Жінки¹

— **Н**е підходь, бо вб'ю! Та я серйозно кажу тобі! Волосся Катерини розкуйовджене, щоки розпапілися. Зазвичай бліда, зараз вона скидалася на героїню картин Гапчинської. Закутана в плед, лежить на дивані, кухоль — саме так: не бокал, а величезний кухоль із глінтвейном у руках. Сама ледве говорить, бо застуджене горло, а туди ж — повчати.

— Та ну тебе! — відмахуюсь я.

Насправді вже трохи дратують ті розмови, що я сама в усьому винна. Але подруга наполягає й ділиться враженнями. Мовляв, побачила вона мене на днях у мить, коли я не знала, що вона поруч. І здивувалася моему погляду.

---

¹ Усі епіграфи взято з інтернет-ресурсів. Зіткнувшись із тим, що інтернет іноді одну й ту саму цитату приписує різним людям, я вирішила зазначати авторство лише тих, які особисто зустрічала в книжках чи фільмах. (Тут і далі прим. авт.)

— Гострий, колючий, зверхній. Зрозуміло, що так жоден не наважиться підійти до тебе, не те що знайомитися стане!

Мені вже не раз казали, що погляд у мене важкий. Що людині, яка мене не знає, певно, страшно до мене підійти. Може, вони й мають слухність. Складно сказати, що саме так уплинуло. Ядалека від того, щоб ненавидіти людей, аж ніяк! Просто в більшості своїй люди мені нецікаві, здаються нудними. Вони ж не читають книжок! Вершина інтелектуального розвитку — інтернет, канали новин сумнівної якості. І то читають лише заголовки! У кращому випадку! Про що з ними можна розмовляти?

Сиділи ми в Каті вдома. Дізнавшись, що вона захворіла, я прийшла її підтримати. Принесла набір для глінтвейну, організувала все. Тож тепер на всю квартиру пахло яблуками та корицею.

— Просто чоловіче поріддя вмирає! — кажу вголос про те, що давно крутиться в думках.

Роблю наступний ковток. Для Каті я поклала туди добрячу порцію меду, тож мені було занадто солодко. Але їй зараз саме таке потрібно. Схоже, гаряче та солодке вино й на мене подіяло швидше за звичайне, та й випила я тоді чимало. Утім, радше просто наболіло й хотілось виговоритися.

— Вони бояться підійти до дівчини, не кажучи вже про «заговорити»! Їм легше фліртувати в інтернеті, западати на форумах. Ліньки відірвати дупу від стільця й вийти на вулицю. Ховаються за фото накачаних мачо, які знайшли в тому ж інеті, або просто за аватарками. Так легше. Не треба докласти жодних зусиль. Погляду вони лякаються! А ти підійди та дізнайся, що там, за тим поглядом?! А там дівчина, яка кохатиме лише тебе, тож ти мусиш (так, саме мусиш!) відповідати її уявленням про те, яким повинен бути справжній чоловік.

«Крижана королева!» — випадково почувла про себе від хлопців-однокурсників, а згодом дізналася, що так мене називають усі. Мабуть, саме цим можна було пояснити те, що хлопців у мене досі не було. Сама я не була здатна зробити

перший крок, це не входило в систему моїх понять про стосунки. А хлопці не наважувалися знайомитись ближче.

За вікном сипав сніг. Шалений вітер розгойдував телевізійні та інтернетні кабелі, що тяглися з даху до вікон мешканців. Час від часу вони із силою билися об пластиковий відлив. Складалося враження, що у вікно хтось стукає. Я сиділа в кріслі навпроти Каті, спиною до вікна. Попервах навіть оберталася — попри розуміння, що сиджу на дванадцятому поверсі, перевіряла, хто ж там стукає. На столику перед нами стояв запітнілий графин із гарячим глінтвейном, у руках такий самий, як у неї, великий кухоль із гарячим напоєм. Лише каміну з вогнем не вистачало для взірцевого затишку.

— Навіщо тобі той справжній? — раптом запитала мене подруга. — Ти створила для себе ідеал, через це й розчарування! — сьогодні вона весь час намагається мене в чомусь переконати. Неважливо в чому. Сама ж одиначка, тривалих стосунків із жодним хлопцем не мала. Хіба ж не згодна з тим, що більшість із них нікчеми? Так ні! Вона весь час намагається спростувати мої судження.

— Ти забагато від них вимагаєш! Годі чекати на принца! Погодься на звичайного хлопця.

Можливо, у чомусь вона мала рацію. Може, справа зовсім не в інших людях, а в мені. Я справді занадто вимоглива, але ж не лише до інших! До себе найперше! Я таки створила ідеальний для себе образ. І приміряла його на всіх довкола, — а він не підходив. Можливо, мені варто було не гнатися за своїм ідеалом, а обирати серед тих, хто був поруч, робити перший крок, кокетувати з усіма... Та біда в тому, що не потрібен був мені абиякий хлопець.

— Збагни вже нарешті! Не буває в цьому світі так, щоб побачив людину й бац — охопило шалене бажання, і ти розумієш, що ось він, той, на кого чекала все життя! Для того, щоб закохатися, треба щонайменше дати людині шанс, пізнати одне одного! Сходити на побачення! А ти...

Катя розчаровано махнула на мене вільною рукою. Відколи це вона взялася приміряти на себе роль експертки з людських стосунків? Точно жар на неї так уплинув...

* * *

Тепер уже, через стільки років згадуючи ту розмову, я достеменно знаю, що кохання з першого погляду існує. Якщо не кохання, то принаймні пристрасть. Не мине й півроку, як Катя переконуватиме мене, що мої стосунки з тією людиною — маячня, що так не можна, що я все сама собі вигадала й мушу опанувати себе... Та я вже тоді відчуватиму, що все набагато складніше. І не зводиться до сили волі чи бажання. Просто людина, яка підпала під дію пристрасті, не здатна себе контролювати. І час тут не лікує.

Перевірено життям.

* * *

Історія, яка перевернула моє життя, спотворила його, вибила ґрунт з-під ніг, почалася в день конвокації. Ми з однокурсниками вирішили отримання диплому відсвяткувати в нічному клубі — доволі модному на той час закладі, у якому дивним чином збиралися люди з найрізноманітніших суспільних прошарків.

Якби я знала, чим закінчиться цей візит, якби могла лише уявити — зачинилася б удома й не відповідала б на дзвінки, щоб ніхто не міг умовити чи переконати.

Та ні, я не знала. Я пішла.

І зустріла його.

* * *

Є люди, які з легкістю знайомляться з будь-ким, без проблем стукають у двері малознайомих сусідів серед ночі, щоб попросити штопор чи викликати собі таксі. Моя сестра, з якою я познайомлюся лише за кілька років від початку цієї історії, саме така.

І є закоренілі інтроверти. Їм ніхто не потрібен, вони не звернуться зайвий раз до сторонніх, комфортна самотність — найліпший стан, а сама лише думка про перебування у великих компаніях навіює паніку. Це сто відсотків про мене. Рішення піти в клуб з однокурсниками було зважене й сто разів переважене. Однак це ж знайомі, ті, з ким навчалася протягом п'яти років. У нас склалися доволі дружні стосунки, не було конфліктів. Нічого страшного не станеться. Просто вечір виходу зі зони комфорту. Це буде навіть корисно для мене...

І ми з друзями справді весело проводили час. Багато сміялися, згадували роки, проведені в універі, жартували, ділилися планами на майбутнє, танцювали. Тоді я вже мала роботу, вдало пройшовши співбесіду в одній доволі великій компанії. Звісно, не бозна яка посада — молодший спеціаліст відділу планування та інноваційних пропозицій. Я ще не дуже тямилу, чим саме займатимуся, адже лише в понеділок мав бути мій перший робочий день. Але то вже був початок, і неабиякий!

А потім в якусь мить я обернулася й зустрілася з ним поглядом. Було в принципі незрозуміло, як він міг опинитися в тому клубі. Він жодним чином не вписувався в тамтешню обстановку. Це був клуб не його рівня. Такі, як він, мусять сидіти в богемних ресторанах, де ціна пляшки вина переважає за тисячі гривень. Першої ж миті я безпомилково визначила, що це саме така людина — впливова й заможна. Про це свідчило все. І те, як сидів, як вказував офіціантці на келих, як дивився на те, що відбувається навколо. Я б не здивувалась, якби десь серед натовпу знайшлися його охоронці.

Темне, коротко стрижене волосся. Світлий костюм, яскраво-синя краватка на тлі кремової сорочки, на рукавах блищать запонки. Ще піди пошукай бодай одного відвідувача, вдягнутого в діловий костюм! Сидить неподалік від нас, у руці тримає келих із червоним вином. На безіменному пальці

лівої руки червоним сяйвом блищить перстень. Та понад усе мене привабив його погляд. Він манив до себе й наче промовляв: «Я вже все про тебе знаю!»

Я так і дивилася в його чорні очі, не маючи сили відірватися. Він робить ковток, відставляє вбік келих, підводиться. Аж тепер, сполохана, я різко відвертаюся, наче й не розумію, що він прямує саме до мене. Торкається плеча, і я здригаюся, знов зустрічаюся з ним поглядом і тану в ньому.

— Я хочу потанцювати з тобою.

Жодних «чи я можу вас запросити», «дозвольте» абощо... «Я хочу» та й годі! Хлопці з нашої компанії негайно втрутилися — мовляв, дівчина з нами, — та я їх зупинила. Підвелася й протягнула йому руку. Іноді, згадуючи ті події, ставлю собі питання: що б він зробив, якби я відмовилася?

Про це я також ніколи не дізнаюся. Бо це неможливо!

Я не зможу йому відмовити ні в чому.

Упевнена — навіть тепер, стільки років по тому.

Розділ 2

Губи неціловані і грішні,
Очі, божевільно голубі.

Василь Симоненко

Що я зараз пам'ятаю про той вечір? Кожну мить і нічого. Грала музика, майже не було світла, іноді по ньому чи по мені пролітали прожекторні промені, на мить освітлюючи обличчя. Його було байдужим. Саме так мені тоді здавалося, але це не викликало жодних емоцій — ані образи, ані бажання відмовитися від танцю. Ми танцювали — довго, не повертаючись до столиків, іноді занадто близько одне до одного. І тоді він напевно відчував тремтіння мого тіла — і ще ближче притискав мене до себе. Я розчинялася в безодні його чорних очей, мало що розуміючи, а потім у якусь мить

усвідомила, що спираюся на холодну, покриту темно-синіми кахлями стіну, а він шалено цілує мої губи. Його руки на моїх сідницях, пальці перебирають тканину сукні, задираючи її. Збагнувши, що станеться далі, прийшла до тями.

Благаю:

— Не тут, будь ласка!

Він робить крок назад, здивовано дивиться на мене, наче щось розмірковує. Чому ж ти дивуєшся? Я віддамся тобі, невже не бачиш? Та не таким я собі уявляла свій перший раз! І аж ніяк не в такому місці!

— Тож де ти хочеш? — запитує в мене.

Я відверто жажнулася! Невже він мені пропонує вирішувати? Я навіть уявила, як приводжу його до себе, у мою спільну з мамою приватизовану комуналку, і мені стало ніяково.

Та ні, він лише іронізує.

— Іди за мною, — каже за кілька секунд і, не чекаючи, поки я поправлю одяг і зачіску, іде геть.

Мені б замислитися вже цієї миті. Він волів узяти мене в туалеті, як останню... Та що я знаю про їхнє життя? Мабуть, і їм таких умов не пропонують, у номер ведуть. Але ні! То була якась мана. Я не відмовилася, навіть думки такої не майнуло! Квапливо поправила плаття, радіючи тому, що ніхто не ломиться в двері, і боячись, що зараз він піде і я ніколи його більше не побачу.

Танцзал — унизу, наші столики на другому поверсі, на великій веранді, увитій трояндою. Чоловік пішов туди. Лише на кілька секунд зупинився біля свого столика й недбало кинув кілька купюр. Немов заворожена, я крокувала за ним. Як ще про сумку згадала?! Ухопила її, махнула друзям, що йду, і опинилася на вулиці.

Господи, чому ніхто з них навіть не спробував зупинити мене? Не вхопив за руку, не струснув, не затримав, поки той чоловік поїде, не промовив банального: «Що ти коїш?»

А чи вийшло б? Чи зупинила б мене бодай якась сила в ту мить? Я з першої хвилини піддалась його дурману. І досі одурманена, хоча минуло вже...

Насправді навіть зараз не розумію, що примусило мене отак кинутися у вир, не замислюючись узагалі ні про що. Як таке могло статися зі мною? Врівноваженою, розсудливою, спокійною? Я не знала.

* * *

Тиша тисне. Я відчайдушно намагаюся придумати, що сказати, та незграбні слова застряють десь у горлі. Він також мовчить усю дорогу в машині та зараз, у ліфті. Жодного слова не промовив. Щоправда, щойно зачинилися двері його квартири, накинувся на мене, наче хижак, який тиждень і рісочки в роті не мав. Схопив за плечі, втиснув у стіну, шалено, пристрасно цілує, а руки нетерпляче смикають застібку моєї вечірньої сукні. Не минуло й хвилини, як я стою перед ним лише в білизні та босоніжках на високих підборах. Він відступає на крок, відверто розглядає. Я шаріюся. Щоки горять пекельним полум'ям. І водночас розумію, що до нестями хочу продовження. Низ живота горить вогнем, про існування якого я досі навіть не підозрювала. Проте терпляче чекаю, що далі, не знаючи, куди подіти руки, або — що промовити.

— Обернися спиною.

Він не просить — наказує. Напевно, не вміє інакше. Та я радо сприймаю його зверхність, аби скоріше. Сукня валяється в ногах, плутається, заважає. Роблю крок убік, обертаюся обличчям до стіни. Чекаю.

— Розпусти волосся.

Квапливо шукаю у волоссі шпильки, висмикую їм одну за одною, і тут нова команда:

— Повільніше. Нам нема куди поспішати.

Підкорююся. Повільно, демонстративно дістаю шпильки й кидаю їх на підлогу. Відтак струшую головою, щоб локони